

ριδα, Παινεμένο Χωριόπολο, Λουδοβίκου ΙΖ', Βάρκας του Κανάρη, Κρητικοπούλαν — το Χρυσάνθεμον (0) με 'Ιδιότροπον Σανθούλαν, 'Ελληνικήν Δόξαν, Νίκην του Παιωνίου — ή Ζαρίνη (0) με Ζίαν, Ζαπίδα, Νέλιος — ή Γαλασία Αδρα (0) με Σανθην Μουσιμέ, Σανθό 'Ελληνόπουλο, 'Ελληνίδα — ή 'Αεροναυτοπούλα (0) με Μόνωσιον, Φαίδρον 'Αδάμαρτα, Ριγολέττον.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της Πολικόν 'Αστέρα (ὅτι κάμωμεν εὐχαριστῶ διά τὸ ξεσπάθωμα) **Νανίλον** (ἔλαδα εὐχαριστῶ) 'Αθανάσιον Διάκον (ἔστειλα) Μυσσώτιδα (παρεγγήγησι λοιπόν ἦτο δὲν περᾶζει) 'Ασφρατον Τηλέγραφον (ὅταν τελειώσης τὰς ἐξετάσεις σου, τοῦ στέλλεις τετράδιον) Λωδοναίων (δὲν γίνεται νὰ μὴ ἀπαντήσῃ κατὶ θὰ τοῦ ἔνυχε) **Κρητὰ 'Εθελοντὴν** (ἐλημέρησες νὰ μὴ γράψῃς τὴν νέαν σου διεύθυνσιν) **Δάφνης Κλωνάρι** (ἔστειλα καὶ ὁ κ. Φ. σου ἔστειλε τὸ φύλλον τῶν «Καιρῶν») 'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον (ἔλαδα εὐχαριστῶ) **Τὸ Σβυστό μᾶς Κανδήλι** (ἔστειλα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔγῃς ξεσπάθωμα διὰ νὰ μὴ γράψῃς!) **Θαλασσιῶν Νύμφων** (καλὸ ταξίδι αἱ παραγγελίαι σου ἐσημειώθησαν) ὠραιότατη ἡ ἐπιστολή σου) **Κάποιον 'Επιδρομέα** (τετράδιον ἔστειλα) 'Ελευθερίαν (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά) **Ε. Θ. Α.** (ὁ α' Ὀδηγὸς τὸν ὁποῖον σου ἔστειλα, θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς ἴλα τὰ σχετικά μετὰ τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας) **Τσιγγαρέλλαν** (τὸ σχέδιον σου εἶνε ὠρατον, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ἐκεῖ γνωρίμων σου εἴμπορεῖς νὰ τὸ ἐφαρμόσῃς) **Νίκην τοῦ Παιωνίου** (ἔστειλα) **'Ηλεκτρικὸν Φῶς** (ἔστειλα) **Ὀνίαν** (ἔστειλα) **'Ανε-Σβῆος** (ἔστειλα) **Μανουήλ Δ. Κ.** (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν) **Πλοίαρχον Νέμον** (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) **Ἀδραν τῆς Μεσογείου** (λυσόχαρτον ἔστειλα) **Χρυσάνθεμον** (ὁφέλλεις δρ. 1,15) **'Εξόριστον Βασιλῆαν** (δὲν τὸ ἐδάδασα ἀκόμη) **Γοργόνα** (δύνασαι) **'Αεροναυτοπούλαν** (θερμοτάτας εὐχαριστίας) **Πορθήτην τῆς Καρχηδόνας** (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) **Χάμ** (ἔλαδα, εὐχαριστῶ) **Κρητικοπούλαν** (γαί) **Παιδικὴν Χαράν**, **'Ελληνικὸν 'Ιδεῶδες**, **Πέναν** τοῦ **Τολοῖου**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 7ην 'Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ : ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 'Ιουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 5 'Ιουλίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 'Ιουλίου.

Γ' ὅ χάριτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν τῶν ἐγκριθεῖσων Ἀσκήσεων τοῦ τρέχοντος 12θου Διαγωνισμοῦ. Τάποτελέματα τοῦ λήξαντος 12θου, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.]

269. Δεξιγραφος

Ἀριθμὸν ἀπλῶς με δρον Γεωγραφικὸν ἐνώμιον, Καὶ ὅταν ἀπ' τούδε ἀρμῖλους Εὐκολώτατα σακάρων.

270. Στοιχειώδης

Εἶμαι ἄγριον θηρίον Κ' εἰς τὰ δάση κατοικῶ. Κόψε μου οὐρά, κεφάλι, Καὶ στοὺς κήπους μετακίω.

271. Διπλοῦς στοιχειώδης μετὰ Τονογράφου

Μικρὸ νησί κ' ἱστορικὸ Ἄν ἀποκαταλίγῃς, Κατάρα ἄμωσος θὰ γενῆ. Μὰ θέλεις νὰ πορῆσῃς; Τὴν κεφαλὴν τῆς Ἑλλάδος, Ἄναβασ τὸν τόνον, Καὶ μιά θεὰ θενάναθῃ. Συγχρόνως εἰς τὸν θρόνον.

271. Διπλοῦς στοιχειώδης μετὰ Τονογράφου
Μικρὸ νησί κ' ἱστορικὸ Ἄν ἀποκαταλίγῃς, Κατάρα ἄμωσος θὰ γενῆ. Μὰ θέλεις νὰ πορῆσῃς; Τὴν κεφαλὴν τῆς Ἑλλάδος, Ἄναβασ τὸν τόνον, Καὶ μιά θεὰ θενάναθῃ. Συγχρόνως εἰς τὸν θρόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

272. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ κινῶν τρέφιμον. * + * = Θέα. * + * + * = Θαλάσιον ζῶον. * + * + * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. * + * + * + * + * = Πέρσης στρατηγός.

273. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον Στὴν Πύδον θὰ εὐρεθῇ. Τὸ ἄλλο ἀπ' τὰ ἐπιφράγματα Τοῦ χρόνου ἄς ληθῇ. Τὸ τρίτον εἶνε κάτοικος Σὲ γῶρα Ἑλληνική, Τὸ τέταρτον πρωτεύουσα Μεγάλη, Ἀσιατική. Τὸ πέμπτον μου κάποιον θεόν Ρωμαίων φανερώσει. Καὶ τὸ γνῶστών μας κτητικὸν Τὸν ρόμβον συμπληρώσει.

274. Ἐπιγραφή

Ο Τ Α Ν Ε Κ Α Ι Ο Ε Π Ρ Τ Ε Ι Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

275. Ποικίλη Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ἀ- τομῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευ- τέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν μέ- γαν ἀτικὸν ρήτορα : 1, Νομοθέτης, 2, Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, 3, Ἀπόστολος.

276. Μιντὸν

* - φτς - κ - * - κλφτς - ο - ω - ο - ο - αιουαι

277. Γρίφος

tv tv T T M Π T X T tv tv T T

ΛΥΣΕΙΣ

179. Μισοσιπτιές (μῦς, εἰς, Ἰππής.) — 180. Πόρος-ἄρος. — 181. Κύκνος-κύκλος. — 182. Τὸ καντάρι. 183. ΣΤΡΑΤΟΣ 184. ΣΙΣΥΦΟΣ ΤΡΟΜΟΣ Ι Ι Α Τ ΡΟΔΩΝ ΣΙΚΕΛΙΑ ΑΜΩΣ Υ Ε Η Μ ΤΟΝ ΦΛΑΗΡΟΝ Ο Ι Ο Ο Σ ΣΤΑΜΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 26 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 225]

ΑΘΗΝΩΝ: Βηθλεὲμ Χ. Δημητρίου, Κλειὸ Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Γ. Σακελλαρίδου, Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Α. Αἰδίου, Ἄννα Στεφάνου, Ἰωάννα Α. Θώμη, Ἀντιγόνη Γ. Στεφάνου, Ἰωάννα Γ. Στεφάνου, Σοφία Σ. Λεοντοπούλου, Ἰωάν. Ν. Τούμπας, Δημ. Μαρῖου Γιαννουδάκης, Σταγῶν Ἀρόσου, Φανή Γ. Κανέση, Εἰμα Ζαυνοῦδα, Β. Κ. Νικολάου, Ἡλ. Κανέλης, Ι. Κ. Κιάπης, Χαράλ. Σουλῆς, Ἀθ. Ν. Λειβαθῆνος, Μαριάννα Α. Τσίμη, Σ. Ν. Περέδης, Θ. Στ. Ἀγγελλῆς, Ἐθνεῖα Λαμπραδοῦ, Πλ. Π. Πλάτων, Γ. Ρῶς, Ἐθνεῖα Κωνσταντοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλῆς, Γ. Σ. Σημίτης, Κούλα Καταματιῆ, Ν. Π. Ἡρώτης, Εὐαγ. Κ. Νόνης, Λεὼ Θ. Καζανβᾶ, Φ. Θ. Κοσκινῆς, Ἀθ. Π. Μέρμηγκας.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας, Ἐλένη Θ. Ἀλεξανδροπούλου.

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ἰουλία Μιχαλακοπούλου. **ΑΝΔΡΟΥ:** Π. Α. Χρηστοπούλος, Α. Κωσταρῆς. **ΒΟΛΟΥ:** Ἰουλία Δημ. Γερολάζου, Εὐαγ. Ι. Μπαλάρας, Η. Π. Παρασκευόπουλος. **ΓΥΘΕΙΟΥ:** Δημ. Α. Φραγκῆς. **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Μαριέττα Ε. Γιαννοπούλου. **ΘΗΒΩΝ:** Ἐθνεῖα Σ. Σταμοπούλου, Ἀθ. Σ. Σταμοπούλου. **ΙΘΑΚΗΣ:** Κ. Α. Μαρσίδας. **ΚΑΛΑΜΩΝ:** Σπ. Ν. Πουλέκος, Α. Α. Νικολάου. **ΚΕΡΚΥΡΑΣ:** Μ. Φαμπουριάδης. **ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ:** Ἀσπασία Ἀνθρ. Πυλαρινοῦ. **ΚΥΡΡΑΡΙΣΣΙΑΣ:** Νικ. Γ. Σέλλας. **ΛΑΡΙΣΣΗΣ:** Ν. Σακελλαρίδης, Μ. Β. Πάσχος, Σπ. Σ. Παπασταμάτης, Ἀθ. Ι. Κασιάρης, Χ. Καρυστέρης. **ΛΕΒΕΤΙΣΤΩΝ:** Ἀπ. Κακαμῆλης. **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ:** Θ. Σπ. Δημόπουλος, Φοῦλι, Ἰω. Ν. Ψυχίτσας. **ΠΑΤΡΩΝ:** Κωνστ. Ι. Φαρμακίδης. **ΠΥΡΓΟΥ:** Μαρία Π. Βασιλειοῦ, Ζοή Κ. Παπαβασιλείου, Αἰμιλία Δ. Καραϊσκάκη, Δημήτρα Ν. Μιχαλοπούλου, Ἐθνεῖα Κ. Λέπτα, Σταματίνα Μαρμάτου, Βασιλικὴ Ἀναστασοπούλου, Διονυσία Σούλη, Βασιλικὴ Κ. Καταματιῆ, Ἀθανασία Γ. Γραμνενίτου, Ἀρμυγή Ν. Συμανα, Χρυσή Π. Μπαλόκα. **ΣΥΡΟΥ:** Ἀρ. Α. Σπυργίου, Γ. Βαλειόπουλος, Θ. Ἀρ. Βληζιώτης, Ἐλένη Σαρίδου, Αἰκ. Ι. Σπανδοῦνη, Κλέοπ. Θ. Πετροκοκκίανου, Μαρία-Χρηστίνα Λουβιώτη (25-2), Φωφὸ Ν. Τόσου. **ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:** Σπ. Σπ. Τσερέτης. **ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Ι. Α. Μαργαλιάνης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Αἰκατερίνη Ι. Ζερμάνη (25-20), Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἰωάννα Ι. Μέρμηγκα, Ἐλένη Κ. Στρούμη. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ:** Στέφαν (25-2). **ΚΥΡΟΝΙΩΝ:** Πέννα Πουτῶ. **ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ:** Ἄνε-Σβῆος, Μαρία Δημητριάδου (25). **ΠΟΡΤ-ΣΑΪ-Γ'Α:** Γ. Χαλαμουντάνης, Π. Β. Ἀδάμ. **ΠΥΡΓΟΥ (ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ):** Μάρθα Τριανταφύλλου (25) Ἀπ. Βαλασόπουλος (25), Ὁραία Ἐλένη (25). **ΣΑΜΟΥ:** Μανουήλ Δ. Καίλας. **ΣΜΥΡΝΗΣ:** Στέλλα Βιολάνη (25-2), Κουρσάκος τῆς Τριῶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόνων ὀδῆν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰς τὰς τοιαύτας: **ΚΩΝΣΤ. Ι. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ** ἐν Πάτραις, **ΜΑΝΟΥΗΛ Δ. ΚΑΙΠΑΣ** ἐν Σάμῳ, καὶ **ΚΩΝΣΤ. Δ. ΜΑΡΟΥΔΑΣ** ἐν Ἰθάκῃ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἕξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 'Ιουλίου.

Πλεονάζον δρ. — 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναγράφονται, οἱ δὲ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματῶσιμον ὀδοματικὸν 10 παρα-ισοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὅσοι δὲ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματῶσιμον 20 παρῆ.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτήσια δρ. 8, — Ἐκχθία φρ. 10, —
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3, —
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 18ος Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1911 Ἔτος 33ον. — Ἀριθ. 29

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ
[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)
Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ ἰατρός Ἀβραὰμ Οὐζέων ἦτο τυπικώτατος εἰς τὴν ζωὴν του καὶ μεθοδικώτατος. ὁ δὲ Ἕλληνα ὑπηρετῆς του Νικόλαος Καρακάς προσεβήκει νὰ συμμορφώσῃται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις του. Ὁ συγγραφεὺς, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν εὐφροσύνην, μετὰ τὴν ἐπιτοὴν ἀπερῆσαν, ἀναφέρει ἐν παράδειγμα: Μίαν ἡμέραν, ὁ ἰατρός, ἀπεροσημέριος ἀπὸ τὴν μωτηριώδη του ἐργασίαν, ἐλησπρόνησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν τραπέζιαν διὰ τὸ γεῦμά του, μολοῦν εἶχε κτωήσῃ ἢ τακτικὴν του ὄρα, ἢ ὀρθῶν. Ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν τὸν εἰδοποίησεν ἐκ δευτέρου. Ἄλλ' ἤρξατο νὰ ομοιωθῇ ἀπαράλλακτα ὡς ἐάν ὁ κύριός του ἦτο παρών, μετὰ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν.

Παρέθεσαν ἐμπρὸς του — δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν του — ἕνα-ἕνα πιάτα, καὶ κατόπιν τὰ εἰσέκωσεν, ἀφοῦ ἐπερνούσε τὴν ὥρα, ὅση θὰ ἐχρειάζετο ὁ ἰατρός διὰ νὰ φάγῃ τὸ περιεχόμενον ἐκάστου. Εἰς τὰς ὀκτώ καὶ μισῇ ἀκριβῶς, ἔκαμῃ μίαν μικρὰν παύσιν δύο λεπτῶν, ὅσον θὰ ἐχρειάζετο εἰς τὸν κύριόν του διὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τραπέζιαν, καὶ κατόπιν, μετὰ τὴν ἰδιαν πάντως σοβαρότητα καὶ ἡσυχίαν, ἐσήμωσε τὸ τραπέζιον, ἐσκούπισε καὶ ἐπὶ ἑξῆς ἔμεινε.

Εἰς τὰς ἑννέα παρά εἰκοσίν, ὁ ἰατρός ἐνεργήσθη. Βλέπων τὴν τραπέζαν σκεπμένην ἔκαμῃ ἄπο τὸν ἀπὸ τῆς ἐξῆς ἀποστέλλαντος τὸν ἰατρός. Ἄλλ' αὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤρξατο τὸν μισθὸν τοῦ πολυτιμοῦ ὑπηρετοῦ.

ἐκπλήξεως καὶ τὸ βλέμμα του ἀμέσως ὄπηγε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Συγχρόνως, ἀπὸ τὰ λεπτά του χεῖλη καὶ εἰς τόνον, ὁ ὁποῖός προεμήνυεν ἀσφαλῶς καταγίγδα, ἐξέφυγεν ἡ ἐρώτησις : — Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς, σὲ παρακαλῶ, τί συμβαίνει ;

Ὁ Νικόλαος Καρακάς ἐπερίμενε βεβαίως αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, διότι δὲν ἐπαράχθη διόλου. Ἀπλοῦστατα ἔτεινε τὸν δεικτικὴν τῆς δεξιᾶς χειρός, ἔδειξε τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου καὶ εἶπε ψυχρῶς : — Ὁ κύριός ἄς λάβῃ τὸν κόπον νὰ κωπιάξῃ. Τὸ ρολόγιον δείχνει ἑννέα παρὰ δεκαοκτώ. Ἐπομένως, πρὸ ἐνδέκα λεπτῶν καὶ ὀλίγων δευτερολεπτῶν, ὁ κύριός ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του.

Μίαν στιγμὴν, μετὰ τὰς χεῖρας εἰς τὴν ῥάχιν, μετὰ τὰ φρύδια συνεσπασμένα, ὁ Ἀβραὰμ Οὐζέων ἐκτύπησε τὸν ὑπηρετῆν του σιωπηλῶς. Ἐπειτὰ, μετὰ τὸ ἡσυχώτερον ὅσον ὑπόσχετο τὸ κόσμου, ἐξηρόθη ἐξῆς τῆς φράσεως ἐστρεψε τὰ νῦνα καὶ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐβλήθη ὑπὸ τὴν ἄσπιδον τοῦ «Χαίρετε Καλόμβια» τοῦ Ἰωσήφ Χόπκινσον.

Τὴν νύκτα ἐπὶ τὸν ἰατρός ἐκοιμήθη νηστικῶς. Ἄλλ' αὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤρξατο τὸν μισθὸν τοῦ πολυτιμοῦ ὑπηρετοῦ.

Ἐβουλήετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀμερικανικῶν ἡμερησίων. (Σελ. 230, στ. β'.)

Κατὰ τὸ μαστρογιάννη λοιπόν καὶ τὸ κοπέλι του Ἰ. Τυπικὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν ἐννοιάζετο διόλου νὰ μάθῃ τί ἔκαμῃν ὁ κύριός του. Καὶ ὅμως ἡ ἐργασία τοῦ Ἀβραὰμ Οὐζέων ἦτο πρὸς ἀλλόκοτον, ὅσον καὶ ἡ ἀπαίτησις ποῦ εἶχε νὰ ὑπηρετήται χρονόμετρικῶς. Τί ἔκαμῃν τὰς ὥρας ποῦ δὲν ἐκάθητο εἰς τὴν τραπέζιαν ; Πῶς ἐπερνούσε τὸν καιρὸν του ; Εἰς τί κατεγίνετο ; Ἰβὺ προσβλήματα, τὰ ὅποια ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν ἐφρόντισε ποτε νὰ λύσῃ. Ὁ ὑπηρετῆς αὐτός ἦτο φιλόσοφος, ὁ ὁποῖός δὲν ἤθελε νὰ ἔξωσῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἦξευρεν ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἤρχιζεν εἰς τὰς ἕξ τὰ πρωῖα καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ. Τοῦ ἔβλεπεν αὐτὸν μερικὰ μέρη τῆς οἰκίας ποῦ ἦσαν ἀπεγορευμένα, καὶ προπᾶντων ἡ δεξιά πτέρυξ τοῦ κήπου.

Αλλά τί με τούτο; Είχεν εις τήν διάθεσίν του τήν αριστεράν, ή όπισία ήτο έπίσθης εύρεία, σκιερά, δροσερά. Καί τού έφθανε.

Υπό τοιούτους όρους, κύριος και ύπηρέτης δέν ήμπορούσε παρά να συνεννοούται θαυμασία.

Αλλώς τε και ό Νικόλας Καρακάς είχε τās μικράς του ιδιαιτέρας συνηθείας.

Αφού έτελείωνε τήν εργασίαν του, παραδείγματός χάριν, έβγαζε τήν ποδιάν του και εύπρεπώς ένδεδυμένος, ειςήρχετο εις τήν βιβλιοθήκην, όπου ήσύχως καθήμενος, έβυθίζετο εις τήν ανάγνωσιν τών τεραστίων άμερικανικών έφημερίδων, αί όποιαί περιέχουν, ως γνωστόν, δώδεκα τουλάχιστον σελίδας καιμένου, από έπτά στήλας εις κάθε σελίδα, από διακοσίας είκοσι γραμμάς εις κάθε στήλην και από σαράντα στοιχία εις κάθε γραμμήν.

Τί έκαμνεν ό ιατρός εις αυτό τó διάστημα;

Ποτέ ό Νικόλας Καρακάς δέν θα τó έμάνθανεν, άν δέν τώ άπεκαλύπτετο κατά τύχην.

Και αυτή ή ήρεμος ζωή, ή κανονική και μεθοδική, θα παρετεινετο βεβαίως διά πολλόν καιρόν άκόμη, εάν ό Νικόλας Καρακάς έζηκολούθει εύσυνειδήτως τó ίδιον σύστημα.

Αλλ' είνε γνωστόν, ότι αί περιστάσεις βγάλλον συχνά τούς ανθρώπους από τόν δρόμον, τόν όποιον ακολουθούν. Είνε ως ό όγκλιθος, ό όποιος, τοποθετούμενος επί μιας σιδηροδρομικής γραμμής, έκτροχιάζει τήν άμαξοστοιχίαν.

Ο όγκλίθος, ό όποιος έκαμε τόν Νικόλαν Καρακάν να έκτροχιασθή, έκατρακύλισεν επί τού δρόμου τής ζωής του τήν περισημον εκείνην νύκτα τής 14 Μαΐου 1903, υπό τās παραδόξους περιστάσεις, τās όποιας θα μάθωμεν κατωτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΕΥΡΕΘΗ ΑΝΟΙΚΤΟΝ

Χωρίς άλλην χρονοτριβήν, ως έλθωμεν άμέσως εις τήν μυστηριώδη αυτήν νύκτα.

Είνε ή ενάτη περίπου τής έσπέρας και εις τó ήσυχον εκείνο προάστειον Κήνθουδ βασιλεύει άκρα σιωπή.

Πρό ήμισείας ώρας, ό ιατρός Ούίξων άφήκε τήν τραπέζαριαν και ειςήλθεν εις τó σπουδαστήριόν του διά να συνεχίστ τήν μυστικήν του εργασίαν.

Κατά τήν συνήθειάν του, ό ύπηρέτης Νικόλας Καρακάς, αφού έτελείωσε τήν εργασίαν του, ειςήλθεν εις τήν βιβλιοθήκην κ' έβυθίσθη εύσυνειδήτως εις τήν ανάγνωσιν τού Κ ή ρ υ κ ο ς.

Μολονότι ό Μάϊος ήτο άκόμη εις τήν άρχήν του, τήν έσπέραν εκείνην έκαμνεν άρκετήν ζέστην, και, διά να πάρη, όλίγον

άερα, ό ύπηρέτης τού ιατρού Ούίξων έκρινε καλόν ν' άνοιξη τó όπισθεν του παράθυρον, τó όποιον έβλεπεν εις τόν κήπον.

Προσέξατε εις τούτο' είπαμεν τó παράθυρον τού κήπου, και όχι τó παράθυρον τού δρόμου, τó όποιον εύρεθή άνοιχτόν τήν άκολουθον πρωίην.

Η λεπτομέρεια αυτή είνε τώντι σπουδαιότατη.

Ο Νικόλας Καρακάς ήνοιξε λοιπόν τó παράθυρον πού έβλεπεν εις τόν κήπον, ενώ τó άλλο πού έβλεπεν εις τόν δρόμον ήτο κλεισμένον έρημητικώς. Αλλώς τε τó παράθυρον τούτο δέν εύρίσκετο εις τήν βιβλιοθήκην, αλλά εις τήν παρακειμένην αίθουσαν.

Από τήν θέσιν όπου έκάθητο ό Νικόλας Καρακάς, διά τής έλανοίκτου θύρας, διά τής όποιας συνεικονώνουν τά δύο δωμάτια, έβλεπε τó κλειστόν παράθυρον, αλλά χωρίς, έννοείται, και να τó προσέχη.

Είνε καμμία άνάγκη τώντι, να προσέχη κανείς έν παράθυρον;

Αλλοίμονον! Υπάρχουν περιστάσεις τās όποιας κανείς δέν είμπορεί να προσέχη!

Ενώ λοιπόν ό Νικόλας Καρακάς ήτο βυθισμένος εις τήν έφημερίδα του, ήσθάνθη μίαν νύσταν μίαν νάρκην, ή όποία όλίγον κατ' όλίγον τού έκλεισε τά μάτια.

Μηχανικώς τότε έστρεψε τó κλειδί τής ήλεκτρικής λάμπας και παρεδόθη εις τόν ύπνου του, ύπνου δικαίου, διότι και αυτό άκόμη άπετέλει μίαν από τās καθημερινάς του συνηθείας.

Κάθε βράδυ, τήν ίδιαν ώραν και εις τήν ίδιαν θέσιν, άπεκοιμάτο τακτικά. Αλλά τήν έσπέραν εκείνην ό γλυκύς αυτός ύπνος διεκόπη γρηγορώτερα τού σνηθήους.

Ένας ήχος ξηρός, μεταλλικός, τόν έκαμε νάνοιξη, αποτόμως τά βλέψομα.

Υπάρχουν εις τήν ζωην θεάματα άπρόοπτα, έκπληκτικά, τρομακτικά.

Έν έξ' αυτών ήτο κ' εκείνο, τó όποιον παρουσιάσθη πρό τών όφθαλμών του, και επί τριάντα όλόκληρα δευτερόλεπτα, ό ύπηρέτης έμεινεν εις τήν πολυθρόναν του,

άδυνατών, από τήν μεγάλην έκπληξιν, να κάμη έν κίνημα, να προφέρη μίαν λέξιν.

Από τήν θύραν τής βιβλιοθήκης, άνοικτικήν έμπρός του, είδε δύο ανθρώπους, οι όποιοι, ήσύχως, βραδέως, άθροβύως, έπηγαινοήρχοντο εις τó παρακείμενον δωμάτιον.

Έκ τών δύο αυτών ανθρώπων, κανείς δέν ήτο ό ιατρός.

Ήσαν ύψηλοι και οι δύο, ισχυροί, ήράκλειτοι τó σώμα, ενώ ό ιατρός ήτο ισχνός και λεπτός.

Μίαν στιγμήν πού διτυθύνθησαν εις μίαν γωνίαν τής αίθούσης, έξω τής όπτικής άκτίνας τού Νικόλα Καρακά;ούτος παρετήρησεν ότι τó άπέναντι του παράθυρον, — τó περιήμον παράθυρον, από τó όποιον, κατ' τούς άστυνομικούς, είχε δραπετεύσθ, ό δολοφόνος, — ήτο δλάνοικτος. Οι δύο άγνωστοι, — δέν έχρηιάζετο πολλή φιλοσοφία δια να τó μαντεύσθ κανείς, — είχον ειςέλθθ από εκεί.

Τήν στιγμήν εκείνην, ως δια νάρκισσον από τόν ύπηρέτην τού ιατρού Ούίξων τήν άνεσιν να σκεφθθ έπ' αυτού περισσότερον, έπέστρεψαν εις τά βήματα των και εύρεθέντες εις τó πλαίσιον τής θύρας, έρριψαν έντός τής βιβλιοθήκης περιεργον βλέμμα.

Οι λωποδύται.

Καρακάς ήτο δειλός, ή συγκίνησις, ή όποία τόν κατέλαθε τότε, θα τόν έκαμνε να διαπράξη κανέν σφάλμα, τó όποιον θα έπρόδιδε τήν παρουσίαν του.

Αλλ' ό Έλλην ήτο γενναίος, Δέν έκινήθη διόλου.

Όπωςδήποτε, όταν οι μυστηριώδεις έπισκέπται έρριψαν εις τó δωμάτιον, όπου εύρίσκετο, τήν ζωηράν άκτίνα ενός κλεπτοφάναρου, έκρινε καλόν να μη φανερωθθ άκόμη, και έπωφεληθείς τής στιγμής, καθ' ήν ό φωτεινός κύκλος έπλανάτο βραδέως επί τών έπίπλων, άρριστερά του, ήγέρθη άθροβύως, πάντοτε προστατευόμενος υπό τού πυκνού σκότους τής αίθούσης, έστράφη όλίγον δε-

«Διασκελίζει τó παράθυρον, καθβαλκεύει τó στήριγμα...»

ξιζ, και εύρεθή έξαφνα μαζευμένος και κρυμμένος όπίσω από τήν ύψηλήν ράχιν τής πολυθρόνας, όπου έκάθητο πρό τριών μόλις λεπτών. Δέν τόν είδαν, άλλ' ούτε και τόν ήκουσαν, διότι τά όλίγα του βήματα κατεπνίγησαν επί τού μαλλίου τών ταπήτων.

Ήτο καιρός.

Έξαφνα ή άκτις φθάνει εις έν έπίπλον, σταματά εκεί μίαν στιγμήν, αναβαίνει προς τήν όροφήν, ψάφουσα είκόνας και βιβλία, και έπειτα σβύνεται άποτόμως.

Οι δύο άγνωστοι έπισκέπτονται και πάλιν τήν αίθουσαν. Μ' έτοιμότητα άξίαν τών μεγάλων στρατηγών, ό Νικόλας Καρακάς άρχίζει τότε να σκέπτεται.

Τί προκεί να κάμη; Οι δύο άνθρωποι, οι όποιοι εύρίσκονται εις τήν αίθουσαν, δέν είχαν άνάγκην να τώ δείξουν τó έπισκεπτήριόν των, δια να τόν πληροφορήσουν περί τού έπαγγέλματός των.

Κλέπται και λωποδύται ύπάρχουν εις όλας τās χώρας και υπό τήν έσοφιν αυτήν, ό νέος κόσμος δέν έχει να φθνήσθ εις τίποτε τόν παλαιόν άπεναντίας!

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

ΦΩΤΗΣ ΚΑΙ ΦΩΚΙΩΝ

Μα τί ήταν αυτά τά καμώματα σου σήμερα, παιδί μου; Έλεγε χθές στο τραπέζι, ό πατέρας μου στο μεγάλο μου αδελφό, πού τó ηύρες αυτό τó παιδί και τó βάφτισες; άπάνω στο λόγο πού κληρονομήσες; καλά πού δέν έστειλες και τά συχαρίκια τής μάνας του με τούς λαγούς για τ' όνομα πού τού χάρισες! για ξεδιάλεξε τώρα πώς θα λέγεται ό βαπτιστικός σου; Φώτιος ή Φωκίων;

Τί να σου πώ, πτερά; τού άποκριθηκε ό αδελφός μου, Είχαμε συμφωνήσει άποβραδís με άλλα δύο παιδιά χθές, να πάμε σήμερα στο κυνήγι άπάνω στο λειβάδι και να φάμε τó μεσημέρι εκεί στη βρύση τής Ήηρονάμας στο βέμμα.

Ένας από τή συντροφιά πήρε τή φροντίδα άπάνω του να οίκονομήσθ ένα κοκρέτσι να τó ψήσωμε εκεί στην τουφεκόδεργα.

Καλό κυνήγι θα κάνατε, τού λέγει ό πατέρας μας, ξαπλωταρίδ στον ίσκιό όσο να ψηθθ τó κοκρέτσι, έτσι κ' έτσι φρέδος δέν ήταν να λειψθ κινέας λαγός από τó μέτρο, θα οίκονομούσατε και τήν ποδηγή σας... γιατί να χαλάη κ' αυτή άδικα; λοιπόν, ύστερα;

Σηκώθηκα τήν αύγή, πήρα τó τουφέκι και τó σκυλί μας και τράβηξα για τó λειβάδι. Εκεί πού πέραγα από τó μεσοχώρι, ξεπάστια με τó να ιδώ μπροστά μου, άπάνω στο κατώφλι τής ξύθου-

ρας τής Έκκλησίας, ένα δέμα σαν προσκεφαλάκι, όταν άκούω μία γυναίκα να μού φωνάζη.

«Στάσου, Κυρουνέ, για να σταθούν στη ζωή και τά παιδιά τής χαροκάμνης μάνας».

Έκει τά έχασα και δέν ήξευρα τί ήθελε να μού πη.

«Σταμάτα, παιδί μου, μού ξαναλέει, για να σταματήσθ κ' ό χάρος από τά παιδιά τής νοικοκυράς», και άρχισε να με βγάξη από τήν άπορία, λέγοντάς μου πώς ή Κυραγιάννενα τού Σιαφάκα, σά δέν τής ζούν τά παιδιά τής, τó έβαλε αυτή τή φορά ν' αλλάξθ τó νουό και να ρίξθ τó παγανιάρικο και μοναχό παιδί τής στο δρόμο να τó βαφτίσθ, όποιος τó πρωτόβρη, και πώς ήταν τής τύχης μου να γείνω έγώ νουός τού παιδιού τής, και ότι θα τó χαρθ ή καυμένη κ' ό άντρας τής, πού θα τó μάθθ στην ξενητεία, πώς τó μοναχοπαιδί τούς βαφτίστηκε από τó σπίτι μας, πού είνε τόσο καλοροϊζικο με τó να ζούν όλοι οι βαπτιστικοί τής μάνας μου.

Μα πότε, Κυραθείά, τής λέγω, θα πάγω στο κυνήγι; με καρτερούν οι συντρόφοι μου εκεί άπάνω.

Δέν τής είπες και τó κοκορέτσι; λέγει γελώντας ό πατέρας μας.

Σάμα θα κάνης τά χρόνια; μού λέγει, όσο να πής «κρομμύδι» τελειώνομε. Να κ' ό παππός πού έρχεται, φωνάζομε και δυό τρία παιδιά, πάρε τώρα τó παιδί στην άγκαλιά σου και σου τά οίκονομώ έγώ όλα τά χρειαζόμμενα.

Τί να έκανα κ' έγώ; πήρα τó παιδί από τó κατώφλι και τραβούμε με τόν παππά στην εκκλησία.

Ήρθαν και κάμποσα παιδιά για τήν καμπάνα πού ήταν Κυριακή και τó βάφτισα.

Τό όνομα, Κυρουνέ; μού λέει ό παππός.

Φωκίων, τού λέγω.

Είδα πού πετάχτηκαν άμέσως τέσσερα πέντε παιδιά, τρέχοντας ποιδ να προλάβθ μπροστήτερα να πη τ' όνομα στη μάνα του και να πάρθ τά συχαρίκια, πού ήξευρα έγώ πού άνάμεσα 'ς αυτά τά παιδιά θα ήταν και ό ξωπαρμένος Κώστας τού Γυφτοτόλη, και θα πάγη πρώτος-πρώτος να τής πη πώς τó είπα «Φώτη».

Και τó χάρηκε ή Κυραγιάννενα, λέγει ό πατέρας μας, γιατί και τόν πατέρα τής τόν έλεγαν Φώτη, και σε πήρε και για γνωστικό παιδί.

Καλά, μάλ' δέν τής είπε ύστερα τήν αλήθεια ό παππός, πατέρα; τόν ρωτάει ό αδελφός μου.

Έμένα ρωτάς; τού λέγει. Έσύ, βλέπεις, τó βάφτισες τó παιδί τής νοικοκυράς 'στη φεύγα και σαν να σκόνταφες άπάνω του εκεί πού είχες τόν λαγό καταπόδι, και πιστεύω, όταν σε θυμιάτιζε

ό παππός, θα σου φαινόταν πώς μύριζες τόν άγχο από τó κοκρέτσι. Ο παππός με άντάμωσε και μού τά μολόγησε όλα, κλι πώς ή Κυραγιάννενα τού είπε ότι κοντά στο παλαδό γυφτοπούλο πήγε κ' ένα δεύτερο παιδί και τής πέταξε ένα άλλο όνομα άλλιοτύτικο, και πώς αυτό χωρίς άλλο θα παράκουσε, και σαν τήν είδε και ό παππός εύχαριστημένη με τó Χριστιανικό τó όνομα, δέν άπείρασε να τής χαλάσθ τήν καρδιά και να τής πη τó δικό σου τó όνομα τó άγιόραστο.

Τόσο δέν καταβαίνεις, αδερφέ; τού λέγει ή αδελφή μου, ό παππός σώπασε γιατί ξέρει πώς ή Κυραγιάννενα θα γιουτάζει κάθε χρόνο τα Φώτα τó όνομα τού παιδιού τής, μάλ' κανέννας άγιος Φωκίων δέν άκουσα ποτε να ύπάρχθ.

Τώρα, ρωτάει ό αδελφός μου, τί να τής πώ αύριο τής Κυραγιάννενας, πού πρέπει να πάγω για τες εύχές;

Καθώς καταλαβαίνω, λέγει ό πατέρας μου, ό στρατηγός Φωκίων ήταν γραφτό να τήν πάθθ, άκόμα μία φορά άδικα, και τώρα από τόν Πατριάρχη τó Φώτιο.

Και τώρα, πετιέται και λέγει ή αδελφή μου, ποίος θα είνε ό αληθινός νουός, έσύ ή ό Κώστας τού Γυφτοτόλη;

Έσείς τί λέω, Τάχη; τού λέγει ό μικρός αδελφός μου, να ζητήσθς από τó γυφτοπούλο να πληρώσθ αυτό όσα ξώδεφες στο βάφτισμα!

Αφσέ με, καυμένη Κώστα, για όνομα Θεού, φωνάζει ό αδελφός μου, τó βάλατε να με παλαβώσθτε κ' έμένα έσείς οι Κωστήδες!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Πέρασε κ' ή Άνοιξή να τó καλοκαίρι — πόσο τ' άγαπώ! — ήρθε να μās φέρη κάθε του καρπό.

Νά! τó καλοκαίρι στο βουνό ψηλά μυρουδιές γεμάτο στέκεται, γελά, καίγεται άπ' τόν Ήλιο νάτο, νάτο, νάτο!

Καλοκαίρι, πούφθασες με τά τόσα δώρα, ζέστη πού σκορπās! κ' άν μās ήρδες τώρα στο καλό θα πάς.

Τά γλυκά σταφύλια σου πρώτμα ζητώ και καρπούς γυρεύω όπου σταματώ, βλέπω τί μās έφερες κ' όλα τά ζηλεύω.

Κι' άν μās καιή ή λαύρα σου, καλοκαίρι, [τόσο,

τι μπορώ να πώ; πίν στο φανερώσω έσείς: Σ' άγαπώ!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

Από τα δύο αυτά ονόματα, νεαροί μου αναγνώσταί, θα γνωρίζετε βέβαια μόνον το πρώτον, το όνομα του Λόρδου Βύρωνος, του υπερέμαχου των Ελλήνων, του μεγάλου Αγγλου ποιητού!

Ποιητής και πολέμιος συγχρόνως, έκάλεσε τους βασιλείς και τους λαούς της Ευρώπης να έλθουν προς βοήθειαν των θετών αδελφών του, των τυραννυμένων Ελλήνων, των απογόνων του Μιλτιάδου, του Θμιστοκλέους, του Επαμεινώνδα.

Ο Βύρων προσέφερε την βοήθειαν του βραχιόνος του, ή οποία ήτο μικρά αλλά και την αίτησιν του ονόματός του, ή οποία ήτο μεγάλη. Έπολέμησεν υπέρ των Ελλήνων, έδαπάνησεν ολοκλήρον περιουσίαν και απέθανεν εις την Ελλάδα.

Ο άλλος μας ήρωας, ο Ροβέρτος Πήλ, ήτο επίσης Αγγλος και υπήρξεν ένας από τους πλέον διακεκριμένους πολιτικούς, υπουργούς και ρήτορας της πατρίδος του.

Ο Γεώργιος Βύρων και ο Ροβέρτος ήσαν και οι δύο εις την ίδιαν τάξιν, εις το Λύκειον του Ηαίττω εις την Σκωτίαν, και ήγαπώντο όπως πρέπει να είνε αγαπημένοι οι καλοί συμμαθηταί, διαφιλονεικούντες τα πρώτα, αλλά πάντοτε ήνωμένοι ευγενής άμιλλα μεταξύ των, πάντοτε αλλά το ταπεινόν και έλεεινόν εκείνο αίσθημα που λέγεται φθόνος, ποτέ.

Ο Γεώργιος ήτο ανάντηρήςως ο δυνατότερος εις την θεματογραφίαν και την εκθεσιν ιδεών και άν ο Ροβέρτος κατορθωνε κάποτε να τον περνά, το ώφειλε μόνον εις την φυσικήν ραθυμίαν και άκηρίαν, την οποίαν ο Γεώργιος δεν ήγωνίζετο και πολύ να υπερνικήσῃ.

Αλλά κάθε τόσο ή άποτυχία τον άφύπνιζε και γρήγορα ανέκατα το άπολεσθέν, διότι τῷ εφθάνεν άπλωώς να θέλῃ δια να είνε άνωτερος όχι μόνον από τον Ροβέρτον, αλλά και από όλους του τους συμμαθητάς.

Το τέλος του σχολικού έτους έπλησίαζε και οι μαθηταί έπρεπε να γράψουν τας έκθέσεις των δια τα βραβεία.

Από τινων ήμερών μία παράδοξος μελαγχολία είχε κυριεύσῃ τον Ροβέρτον. Δεν έλάμβανε πλέον μέρος εις τα παιγνίδια των συντρόφων του, αλλά σκεπτικός και λυπημένος έκάθητο εις όλα τα διαλείμματα παράμερα έκτος τούτου, — πράγμα ακόμη παραδοξότερον, — αυτός ή τόσο επιμελής και φιλόπονος, αυτός

που δεν έχανε πριν ούτε στιγμήν εκ του χρόνου της μελέτης, τώρα έκάθητο ολοκλήρους ώρας με τα μάτια προσηλωμένα εις έν βιβλίον, το όποιον δεν εδιάβαζε. Δεν έχανε πλέον τα χρέη του παρά βιαστικά, την τελευταίαν ώραν, όπως οι άμελείς.

Οι διδάσκαλοι άπορούσαν δι' αυτήν την μεταβολήν, της οποίας κανείς δεν ένδοι την αίτίαν· οι μαθηταί την έπεριγελαύσαν.

— Ω, έλεγαν μεταξύ των, δεν έλειπε παρ' αυτό δια να κάμῃ ο Γεώργιος γενικήν λεηλασίαν των βραβείων και των στεφάνων!

Ο Ροβέρτος ήκουεν αυτά τα πειράγματα, αλλά δεν έγίνετο ούτε φαιδρότερος ούτε επιμελέστερος.

Τι είχε λοιπόν ο δυστυχής αυτός; Και ο Γεώργιος ο ίδιος το άγνούσε. Τρεις-τέσσαρας φορές έδοκίμασε να κάμῃ τον Ροβέρτον να όμιλήσῃ, άλλ' αυτός απέφευγε τας έρωτήσεις του και εραίνετο ως να έχασε πλέον την προς τον καλύτερον φίλον του έμπιστοσύνην. Και όχι μόνον τας έρωτήσεις του απέφευγεν,

βέρτος και έκίνησε δια να έξέλθῃ από την αίθουσαν· άλλ' ο φίλος του τον προέλαβε και άρπάσας αυτόν από το χέρι, τον έσταμάτησεν.

— Α, όχι, άνέκρωξε, δεν θα μου ξεφύγῃς!... Πές μου λοιπόν, Ροβέρτε, δεν είμαι πιά φίλος σου όπως άλλοτε; και αν δεν είμαι, πές μου για ποιδ λόγο... Έξομολόγησου μου τῇ θλίψι σου, γιατί έχεις... δεν μπορείς να πῆς το έναντίον.

Ο Ροβέρτος δεν άπεκρίθη. Ο Γεώργιος έξηκολούθησεν, αυτήν την φωνήν με θυμόν:

— Είσαι κακός και άχαριστός! Έγώ στη θέσι σου δεν θα έκαμνα έτσι... Έγώ θα σου έλεγα τῇ θλίψι μου, εαν είχα, και ήθελα να είχα τίποτε, δια να σου το αποδείξω άμέσως· Όλεις να τα κρατήσῃς όλα για τον έαυτό σου, έγωιστά; Καλά, όπως αγαπᾷς! Έπιτέλους, έμένα τι με μέλει; Δεν δινω πεντάρα! Λυπού μόνος σου, άφου έτσι σου άρέσαι. Δεν σου ζητώ πλέον τίποτε... Αλλά έννοια σου! σε βεβαίω ότι, αν μου συμβῇ τίποτε δυσάρεστο, αν με ίδῃς ποτέ λυπημένο και μ' έρωτήσεις την οίτια, δεν θα σου πω και εγώ λέξι, θα είμαι κακός σαν και σε και θα σε κάμω να υποφέρῃς, όπως υποφέρω εγώ αυτή τῇ στιγμή! — Επειτα, αλλάζων έξαφνα ύφος:

— Δεν είμαι λοιπόν πιά φίλος σου; επανέλαβε με τρυφερόν παράπονον, άφινων το χέρι του Ροβέρτου.

— Εως εδώ, ο Ροβέρτος κατέβαλλεν όλην του την δύναμιν δια νάντιστέκεται εις τας παρορμήσεις του φίλου του· άλλ' όταν ήκουσε την συγκεληνημένην του φωνήν, ή συγκίνησις κατέλαβε και αυτόν τον ίδιον, ύψωσε την κεφαλήν, έροίψε λαθραίον βλέμμα επί του Γεωργίου και τον είδεν ώχρόν, δακρυσμένο...

Δεν ήμπόρεσε νάνθεξῃ περισσότερο· ή λύπη και ή μετάνοια τον έπνιξαν· έρρίσθη τότε εις τον λαιμόν του Γεωργίου και τον έφίλησεν επανειλημμένως φωνάζων:

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με! — Αλλο που δεν ήθελε και ο Γεώργιος! Ο Ροβέρτος όμως έδίσταζεν ακόμη να έξηγηθῃ. Θα έλεγε κανείς ότι του έλειπε το θάρρος. Και πραγματικώς, έφώβειτο άλλ' ο φίλος του τον παρελάσε τόσο, ώστε έπιτέλους τον έκαμε να προσφέρῃ αυτάς τας λέξεις:

— Μά ξεύρεις... αύριο έγομε εξέτασεις... και... συ θα έπιτύχῃς... ένῶ εγώ... ο πατέρας μου...

— Δέν έχω τίποτε, έπραύλισεν ο Ροβέρτος, άποστρέφων τα μάτια.

— Τότε λοιπόν τι σημαίνει αυτή ή μεταβολή; Μήπως σου έκαμα κανένα κακό χωρίς να το ξεύρω; Τι έχεις; πές μου!

— Δέν έχω τίποτε, έπραύλισεν ο Ροβέρτος, άποστρέφων τα μάτια.

Εδώ ο Ροβέρτος διεκόπη δια να πάρῃ την αναπνοήν του.

— Να συλλογίζωμαι, ότι δεν θα ήμπόρεσω να του δώσω την ικανοποίησιν που περιμένει ο καιμένος από έμέ με τόσο επιθυμία!

— Μπᾶ! είνε λοιπόν τόσο απαιτητικός ο πατέρας σου, για να μην είνε ευχαριστημένος από σε με την τόσην σου επιμέλεια και τῇ φρονιμάδα; Τι ικανοποιήσι έννοεις;

— Άκουσε. Πέρου, καθώς ξερείς, εσύ έπήρες όλα τα βραβεία και δεν άφισες για μένα παρά τους επαινοους. Όταν έπήγα στον πατέρα μου, ο όποιος δεν ήμπόρεσε να παρευρεθῃ εις την άπονομήν και του παρουσίασα τον κατάλογον των βραβευμένων μαθητών, τα μάτια του έλαμψαν έξαφνα από έλπίδα και χαράν. Επειτα, άμα τον εδιάβασε, το πρόσωπόν του έγινε σκυθρωπόν. «Ούτε ένα βραβείο για το παιδί μου!» είπε τότε. Δεν μπορείς να φαντασθῃς, Γεώργιε, την έντύπωσιν που μου έκαμαν αυ-

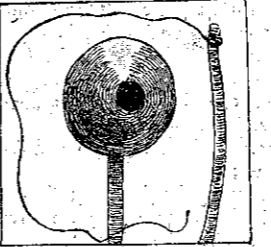
τά τα λόγια και πρόπάντων το λυπημένο ύφος του πατέρα μου... Έτρεμα, ή καρδιά μου... λές και κάποιος μου την έσφιγγε δυνατά, έπονούσα... «Αν τουλάχιστον έπερνεν ένα, έξηκολούθησεν ο πατέρας μου σε λίγο, ένα μόνον... αυτό!...» Και το δάκτυλό του έδειγνε το ώραίο το όποιον όλων των τάξεων οι μαθηταί διδουν τῇ μεγαλύτερη σημασία... «Αλλά που! δεν υπάρχει πιά έλπίς, έξηκολούθησε ακόμη, ο Ροβέρτος δεν θα το πάρῃ ποτέ!» Τῇ στιγμή εκείνη έτόλμησα να σηκώσω τα μάτια μου και να τον κρυφουκτώξω... «Ω, Γεώργιε!.. έκλαιγε!.. δύο χοντρά δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά του... δεν εδάσταξα πλέον, έπεσα στην άγκαλιά του με λυγμούς και τῷ υπεσχέθην ότι αυτό το χρόνο θα εδιπλασίασα τας προσπάθειάς μου και θα έπαιρνα αυτό το βραβείον, που έπεθύμησε τόσο για μένα... Και τώρα, φίλε μου, αυτό το βραβείο θα το πάρῃς εσύ!.. Κλάιω ακόμη, βλέπεις, αλλά μη νομίσης πως είνε από

ζήλεια... Αν θα ήθελα να λάβω αυτή την αμοιβή που δεν μου αξίζει, είνε μόνο για τον πατέρα μου, που θα έδοκίμαζε τόσο χαρά και υπερφάνεια. Και όσο πλησιάζει ή στιγμή, τόσο περισσότερο θυμώμαι ότι ο πατέρας μου έκλαψε, ένας άνθρωπος τόσο σοβαρός, τόσο γενναίος... και τόσο περισσότερα συλλογίζομαι την ύπόσχασί μου, που δεν θα ήμπόρεσω να την κρατήσω, γιατί συ είσαι δυνατώτερος από έμέ... Γιατί να την κάμω;... «Ω, θα υποσχομουν και περισσότερα, εαν είδα τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια του πατέρα μου!... Θεέ μου! Θεέ μου! τι δυστυχής που είμαι! Νά, Γεώργιε, τι με κάνει δύστροπο και κακό μαζί σου, να τί δεν έτολμούσα να σου πω. — Και είνε μόνον αυτό; υπέλαβε ζωηρῶς ο Βύρων. Λοιπόν άκουσε τώρα και συ. Βρήκα ένα τρόπο για να διορθωθῇ το πράγμα μία χαρά. — Τι; ηρώτησεν ο Ροβέρτος έκπληκτος και μόλις αναπνέων.

(Έπειτα το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

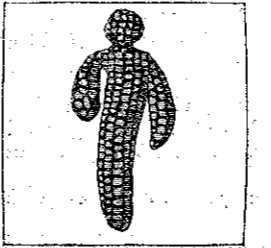
Αφρικανική σβούρα

Η σβούρα αυτή, την οποίαν μεταχειρίζονται οι μαυροί της αφρικανικής Αιμπερίας, αποτελείται από ένα ξηρόν πορτοκάλι, σκληρόν και άδειον. Οι παι-

κται το σφενδονίζουν εις τον άέρα και το κάμνουν να γυρίξῃ δι' ενός μαστιγίου. Μερικοί, πολύ έπιτήδειοι, κατορθώνουν να το περιστρέφουν εις τον άέρα μισήν ώραν, χωρίς να πίπτῃ εις το έδαφος.

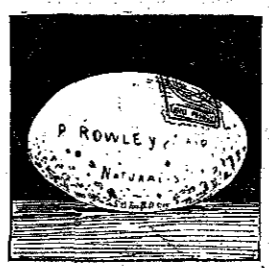
Ίδιοτροπία της φύσεως

Κάποτε έδημοσιεύσαμεν στάχυν άραβοσίτου, έχοντα σχῆμα ανθρωπίνης χειρός. Ίδού σήμερα ένας άλλος, ομοιάζων με ανθρω-

πᾶνον, τῷ οποίου διακρίνονται καθαρώτατα το κεφάλι και τα χέρια. Ο παράδοξος αυτός στάχυς, εικονιζόμενος εκ φωτογραφίας, προσέρχεται από την Βανταγκόραν της νοτίου Νέας Ουαλλίας.

Αύγόν δια του ταχυδρομείου

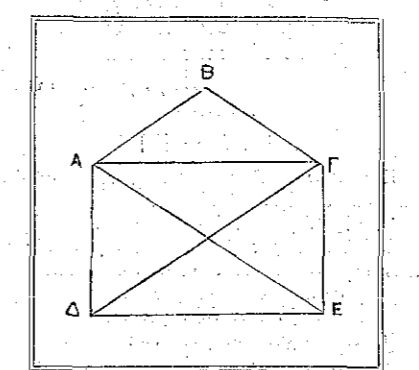

Αυτό έγινεν εις την Αγγλίαν. Ένας όρνιθοτρόφος από το Λίβερπουλ έστειλεν εις ένα φίλον του, φυσιοδίτην, το

αύγόν αυτό εφθασεν εις τον προς εν όρον σών και άδλαβές!

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Α) Μονοκονδυλιά

Πώς είμποροῦμεν να γράψωμεν αυτό το σχῆμα με μονοκονδυλιάν, χωρίς δη-

λαδή να περάσῃ ή πέννα μας δύο φορές από την ίδιαν γραμμήν;

Β) Παίγνιον

Εστίλη υπό του Πολικου Αστέρου

ΕΟΣ	ΤΗ	ΝΑ	ΝΟΣ
ΔΗ	ΣΥ	ΣΚΥ	ΜΗ
ΛΟΣ	ΡΟΣ	ΛΟΣ	ΡΟΣ

Να συναρμολογηθούναι συλλαβαί ώστε ναποτελεσθούν έξ ηῆσαι του Αιγαίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Επαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλῃ την λύσιν εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον ήπατελεσθῃ, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Παγνίου του 26ου φ.

Λήμνος, Ίμβρος, Σαμοθράκη, Λέσθος, Θάσος.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, δια να μη παραπίπτῃ το φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφεϊόν μας, άποστειλλόντες και 50 λεπτά δια την έντύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εῶδνόμεθα δια την άπόλειαν του φύλλον.

«Δικό σου το πρώτον βραβείον!»

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Φεύγω! Έχε υγιεινά όφραία μου πόλις!

Αγαπημένη μου θάλασσα, χάρη! την γαλανή μορφή σου από μακριά θα βλέπω!

Φίλη των νεκρών πόλις, που φαίνεσαι μακρόθεν σιωπηλή και πένθιμος...

Χαίρε και σύ, που με τους μαύρους σου καπνούς οι συλλογισμοί μου πολλάκις ομοιάζουν!

Μ' απ' όλα περισσότερον εις σέ, πλάτανε ύπερόψηλε, τής μοναξιάς μου σύντροφε...

Μ' απ' όλα περισσότερον εις σέ, πλάτανε ύπερόψηλε, τής μοναξιάς μου σύντροφε...

ΤΟΝΙΣΜΟΣ

Προχθές έπηγα εις ένα φίλον μου που έχει και μικρότερον αδελφόν, έπταστή.

— Τι θέλεις, κύρ-Μίμη; του λέγω. — Ήλθα να σε παρακαλέσω να μου πής το νέο τραγούδι που έβγαλες προ ήμερών με τον αδελφόν μου.

Κάθεται λοιπόν ο φίλος μας Μίμης στο τραπέζι, παίρνει χαρτί και μελάνι και άρχισε να γράφει εν φ' έγω του έλεγα τα λόγια του τραγουδιού.

— Τώρα γύρω στη φωλιά 'Η φτωγή μάννα πετά Και με θλιβερή λαλιά Τά παιδάκια της ζητά...

— Κι αυτό γίνεται, μικρούλη μου. *Αρχισα λοιπόν να του τραγουδώ. *Αλλ' αφηνης τον βλέπω να γράφει και πάλιν.

— Τι κάνεις εκεί, του λέγω, πώς θα το μάθης έτσι; Τι τόνοι εινε αυτοί; — Έγνοια σου, έγω ξέρω τι κάνω, τονίζω το τραγούδι! μου άπαντά.

Δέν όμιλήσα πλέον άλλα δέν ήμπορέσα και να κρατήσω τα γέλια μου.

* Στόν άνδράντα του ποιητού Σ. Βασιλειάδου

ΩΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Εκαθήμην προ του παραθύρου, όταν είδα να διέρχεται μια γραία γνήθουσα μαλλί και ακολουθουμένη υπό ενός γέροντος...

— Όλα ήσαν άνυπόδητα και κακοενδεδυμένα, εν τούτοις όμως ροδοκόκκινα και παχουλά.

— Όλα ήσαν άνυπόδητα και κακοενδεδυμένα, εν τούτοις όμως ροδοκόκκινα και παχουλά.

— Όλα ήσαν άνυπόδητα και κακοενδεδυμένα, εν τούτοις όμως ροδοκόκκινα και παχουλά.

— Όλα ήσαν άνυπόδητα και κακοενδεδυμένα, εν τούτοις όμως ροδοκόκκινα και παχουλά.

— Όλα ήσαν άνυπόδητα και κακοενδεδυμένα, εν τούτοις όμως ροδοκόκκινα και παχουλά.

Η ΦΩΛΙΑ

Μέσα στή φωλιά Πούνε στή μηλιά Είνε δυο πουλάκια Δυο άηδονάκια.

Από κάτω απ'τή μηλιά Έν αγορά... τί γυρεύει; Με μια πέτρα την φωλιά Τό κακό τή σημαδεύει.

Πέφτει κάτω ή φωλιά, Παίρνει εκείνο τά πουλάκια. Αχ! και τί εύχαριστήθη; Τό κακό, τί ώφελήθη;

Τώρα γύρω στη φωλιά 'Η φτωγή μάννα πετά Και με θλιβερή λαλιά Τά παιδάκια της ζητά...

Τώρα γύρω στη φωλιά 'Η φτωγή μάννα πετά Και με θλιβερή λαλιά Τά παιδάκια της ζητά...

Τώρα γύρω στη φωλιά 'Η φτωγή μάννα πετά Και με θλιβερή λαλιά Τά παιδάκια της ζητά...

Είς πανδοχείον άγροτικόν, εισήλθον δυο κομφενομένοι κύριοι. Ο εις Άγγλος. Ο άλλος Γερμανός.

— Όχι, Γερμανός μου είπεν, ότι δέν θα πάμε έκδρομήν, άλλα τί ώρα δέν μου ειπε...

— Και χάριζε, Γεώργιο, ή θεία σου που σε είδε άξαφνα; — Πάρα πολύ. μόλις με είδε, φώναξε: «Έσύ μās έλειπες τώρα!»

— Να κρατήσετε και οι δυο μαζί τό τε...

μάχιον από τās άκρας με τά δόντια σας, και άμα δώσω σημεϊον, τότε... ύποψοι θα φάγη τό περισσότερον!

— Όταν εκράτησαν και οι δυο, όπως ειπεν ο πανδοχεύς, τό κρέας, ούτος ήρώτησεν:

— Ετοιμοί; — Γίε... έκαμεν ο Άγγλος με συνεσφιγμένους τούς δόντιας.

— Γιά... έκαμεν ο άλλος. — Αλλ' εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

Μετα την ύπογραφην τής Βερολινειου Συνθήκης, ο τότε αρχικαγκελάριος πρίγκιψ Βίσμαρκ, παρέθεσεν επίσημον γεύμα εις τούς άντιπροσώπους των κρατών...

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

— Αλλά εις τό άνοιγμα του «α», όπως προσέφερε ο Γερμανός τό «ναί», εδεν εύκαιρίαν ο Άγγλος και καταβρόχθισε τό τεμάχιον!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Ευριπίδου την 14 Ιουνίου 1911

ΕΠΕΙΔΗ δέν εύκαίρησα ούτε αυτήν την έβδομάδα να τελειώσω την βαθμολογίαν, την όποίαν, καθώς ξεύρετε, κάμνω μόνη μου, τά Αποτελέσματα του λήξαντος Διαγωνισμού των Πνευματικών Ασκήσεων θα δημοσιευθούν εις τό προσεχές. Τ' άκούς, άνυπόμονόν μου Έλληνικόν Ίδεώδες!

Σας συνιστώ να διαβάσετε την σημερινήν Μικράν Άγγελίαν του «Κυανού Κόσμου». Δέν θα εκάμνατε άσχημα να λάβετε μέρος εις τον Διαγωνισμόν που προτείνεται, άφου σκοπός του εινε ή έγγραφη Απόρων. Είνε, βλέπετε, ένας έμμεσός τρόπος συνεισφοράς ύπερ αυτών.

Η προθεσμία προς άποστολήν Συλλογών Πνευματικών Ασκήσεων διά τον 12ον Διαγωνισμόν, έληξε την 10' Ιουνίου. Όσοι δέν έπρόθεσαν να στείλουν, ως φυλάξουν τās Συλλογάς των διά τον Όκτώβριον, δε θα προκηρυχθί νέος διαγωνισμός. Έως τότε—λάθετε τό δλοι ύπ' όφει σας, προς άποφυγήν ματαιοπονίας, — κανείς δέν εϊμφορεί να στέλλη Πνευματικά Ασκήσεις προς δημοσίευσιν.

Ο Ρήγας Α. Ρ. ο άποστός, χωρίς να εϊνε συνδρομητής, μου στέλλει Ασκήσεις, ως μάθη ότι τούτο εινε άποκλειστικόν προνόμιον των συνδρομητών. Έπιμένω ή Συλλογή του δέν δύνανται να δημοσιευθί, ούτε να λάβη μέρος εις τον Διαγωνισμόν.

Πόσα άλλεπάλληλα δυστυχήματα, καλή μου Νεάριε τω Ιουνί! Τ' άσθένεια του αδελφού σου, ο θάνατος του εξαδέλφου σου, τά εγκώματα του πατέρα σου από την ανάφλεξιν εις τό φαρμακείον... Και βέβαια δέν είχα την αξίωσιν να μου γράψης ύστερ' από τόσα!

Τί τον θέλεις τον αριθμόν σου, Παπάκι; Φθίνει που τον ξέρω έγω, άφου εινε γραμμένος εις τό βιβλίον μου. Κι έννοια σου, άν κερδίσης, τίποτε εις τό Λαχείον, θα τό λάβης εύθύς, πριν τό ζητήσης. Όρατο πάλι τό γραμματάκι σου.

Δέν ύπάρχει διασκεδαστικότερον πράγμα από τά Μικρά Μυστικά, — μου γράφει ή Πριγκίπισσα τής Έσθίας. — Τί ώραϊον, αλήθεια, να βλέπης κανείς τās ιδέας τώτων συνδρομητών!... Δέν σάς τό έλεγα πάντοτε; Ο καρταρισμός ενός λευκώματος Μ. Μυστικόν δι' άνταλλαγών, αποτελεί όχι μόνον μίαν μεγάλην διασκέδασιν διά τό παρόν, άλλα και μίαν ώραϊαν άνάμνησιν διά τό μέλλον.

Διαβάστε τά ώραϊα αυτά που μου γράφει ή Νυμφαία και παραδειγματισθήτε... όσοι τυχόν δέν σκέπτεσθε όπως αυτή: «Είδα να μου άπορρίπτη; τό έργον μου δια την Σ.Σ.Σ., άλλα σε βεβαιώ ότι δέν ήσθάνθην ουδεμίαν αγανάκτησιν. Έγώ δέν τό έστειλλα με την αξίωσιν να τό δημοσιεύσης, διότι βλέπουσα έκείνη που εγκρίνεις και δημοσιεύεις, τά συνέκρινα με τό ιδιόν μου και ήξευρα πόσον γελαστόν ητό άφ' έτέρου έγω πεποθήσην εις την δικαίαν σου κρίσιν.» — Όχι, αγαπητή μου, μόνον οι συνδρομηται δικαιοούνται να έχουν ψευδώνυμον.

Ο Αλέξανδρος Μανροκοδάτος μου γράφει ότι ετόσον τον σαργνεύω, ώστε μαζεύει από 15 λεπτά την ήμέραν δια να κάμη ένα ποσόν και να πάχη και άλλους τόμους και βιβλία από την Βιβλιοθήχη μου. Να ένα παιδι που θα περάση ώραια τās διακοπās του. Το μόνον άδικον που έχει, εινε που παραπονείται ότι δέν του άπαντά τακτικά εις διλας του τās έρωτήσεις. Μά εινε δυνατόν;... Η Συνανή Άδρα μου γράφει νέα περι της φίλης μας Έχως τής Λίμης. Είς τό Συχο-

λείων τον έπαιξαν την κωμωδίαν μου «Misse's Club» και ή Έχώ τής Λίμης υπερίβη την Μις Μπέση. Με τό φάθιμον κάπελο, τα μεγάλα παπούτσια, τό πλατύ σακάκι ήτον άπαράλλακτη, και ο κόσμος την κατεχειροκρότησε και λιγώθηκε στα γέλια. Μπράβο, καλήν επιτυχίαν και εις τās εξετάσεις!

Είνε πραγματικός δυστύχημα, Μπαρμπα-Γεώργιο, ότι ή νεολαία των Σχολείων αγοράζει φύλλα ως τον «Παληάνθρωπον» που μου γράφεις και τά παρόμοια. Οι γονείς και οι διδάσκαλοι έπρεπε να τά καταδιώκουν άμειλικτως. Η άδιαφορία των κάμνει πολύ, πολύ μεγάλο κακόν εις την κοινωνίαν!...

Όραϊάς επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Όμηριάς, Μανωδών, Ανθισμένη Άνναγρία, Δοξασμένο Είκοσιένα, Σχοινοστόλιτος Χίος, Αιγυπτία Άριστοκράτις, Όνειρον Δούλου Έλληνος και Βασίλισσα του Χρυσού. Αί παραγγελίαι των έτετελέσθησαν, άλλα δέν έγω τόπον να τούς άπαντήσω εκτενώς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Καλοκαίρι» και «Ζήτω ή Έλλάς» του Δοξασμένου Είκοσιένα — «Τό μέλλον μου» τής Έχως — «Οι τρεις φίλοι» τής Σχοινοστόλιτου Χίου — Διάφορα του Σηματογράφου Έλληνος — Διάφορα του Μυστικού — «Ο οικος των Τυφλών» τής Άεροναυτοπούλας (άλλ' ύπό τόν όρον να συντομευθί κατά τό ήμισυ) — «Ανάμνησις» τής Νυμφαίας — Διάφορα του Μικρού Ηρώος — Ο Γιώργος κι ο Αζώρ του Δάφνης Κλωνάρι — Διάφορα του Πολικού Αστέρου — «Η φύσις τής Γαρδένιας — Διάφορα του Έλληνικού Ξίφους — Ιστορικά Άνάκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Ταξίδι εις τον Άρη» (εκτενές) — τά χειρόγραφα δέν επιστρέφονται, διότι άν τό απαιτήσουν όλοι, άλλα δουλειά δέν θα κάμνω! — «Ένας φαρμάς», «Στην πατρίδα» κτλ. (ποιήματα άτελεστα) — «Αι τοποθεσίαι τής Λακωνίας» (να μου τό ξαναστείλης καθαρογραμμένον και χωρίς αριθμους των λέξεων) — «ΑΝύτα — ήμέρας (άτελες) — «Η άνοιξις» (ώρα που εινε θερος); — «Ο Έξοριστος» (όχι τέτοια θέματα) — Λόγια Έλλάδος» (πολλά και με πλατεϊσμούς.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Πόθος τής Κύπρου, α. (Γ.Χ.Γ.) — Ισχύς τής Ειμαρμένης, κ. (ΙΧΙΧ) Ζήτω ή Έλλάς, α. (;).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Συνανή Ναυιοπούλη (0) με Σιλφίδα, Δάφνης Κλωνάρι, Άρρρόριον — ο Υποκόμης τής Βραζελώνης (0) με Κνκλαμιάν, Έγγονον Άντοκράτορος. Δούκισσαν των Σαλώνων, Μόνωσιν — ο Μακεδόν (0) με Άνδρέον Σουλιώτην, Μπαρμπα - Γεώργιον, Βάρκαν του Κανόρη, Άργονατήν — ο Μυστικός (0) με Φαιδρόν Άδάμαντα, Τής Φράνκης τ' Άγρολιούλουδο, Κάριεν — τό Έλληνικόν Μεγαλειόν (0) με Δάφνης Κλωνάρι, Σιληρήν Σιληβιάν, Κρανύνη Νίκης, Νέλικ. — ή Δάφνη (0) με Πένναν του Τολστόη, Άγγελον του Πόνου, Κάριεν, Ατικήν Δόσιν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Δικέφαλον Αετόν (ειμφορείς να εξακολουθήσης διαγωνιζόμενος εις την ανωτέραν Τάξιν) Συνανήν Αετόν (ναί, ειμφορείς να μεταγερρίζουν και τό παλαιόν μέρι τής λήξεως τής προθεσμίας του) Δωδωνάιον (σας εύχαριστώ όλους δια τās ενεργείας) Μικρόν Άργονατήν (ή διόρθωσις έγενε) Έλευθερίαν (βε-

δαίως προίδουσαι; σου εύχομαι γρήγορα και Α.) Πορθήν τής Καρχηδόνας (το ξεσπάθωμά σου σημειώνεται τακτικά) Μικρόν Ηρώα (εστειλα εύχαριστώ πολύ δια τās ενεργείας) Ιωάννη Μ. Α. (ελαβα) Έθνηκην Σημιαίαν (ελαβα, εύχαριστώ) Αιματοβρόχτον Έλληνικήν Σημιαίαν (εις κάθε σου τετράδιον Μ. Μυστικόν, πρέπει να έσωκλείης δεκαλεπτον γραμματόσημον. Άλλως δέν διαβιβάζεται.) Μαυροθαλασσίτην (τό σι με ίδτα: οι Σκόρπιοι Μενεξέδες δέν εινε αυτοί που υποθέτετε; οι περι όν έρωτες εξακολουθούν να εινε συνδρομηται!) Ίδιότροπον Σανθούλαν (καλό ταξίδι και περμεινω τās εντοπίσεις σου) Αούρριον Τηλέγραφον (εύχαριστώ δια τās ενεργείας; βεβαίως ο ύποψήφιός σου εϊμφορεί να έγγραφη όποτε θέλη από της Ιουνίου, δια να έχη όλην την εξαμηνίαν) Αύτοκράτειρον του Βυζαντίου (ναί, να μου περιγράψης την τελετή των εξετάσεων) και πώς επήγες; λαμπρά, δέν άμφιβάλλω!) Άιρε - Σβός (εστειλα) Κάριεν (έλήφθησαν γάρ την Λύσειν έστειλα) χαιρετισμούς εις την Σιλφίδα) Προσδιαν των Σιλβίων (ελαβα εύχαριστώ) Άμαρυλλίδα (σε συχαίρω ένας μόνον χρόνος άκόμη — έ, θα περάση και αυτός!) Ιορδα (δραϊόταται αι επιστολάι σου δέν έγω λόγους να σ' εύχαριστήσω δια την τόσων θερμήν προπαγήαν ύπερ του περιοδικού μας' ναί, να γράψης και από τά δυο μέρη του χαρτιού) Λουδοβίκον ΙΖ' (εστειλα έν νέου τό 25ον) Άεροναυτοπούλαν (έλήφθησαν) Υπερασπιστήν τής Έλλάδος (σου εύχομαι καλήν επιτυχίαν) γράφε μου μετά τās εξετάσεις! Μελανή Ίαποτήν (ελαβα εύχαριστώ) Έλληνικόν Μεγαλειόν (όλα έλήφθησαν) Σαραφειμ (άπό ποιόν τόμον και αριθμόν του «Άφρον»;) Σαμιακήν Άδραν (περιμένω λοιπόν τās παύσεις δια να μου γράψης συγχά τό όνομα του Μπαρμπα Γεώργου δέν μπορώ να σου τό πω: άν θέλη, ως σου τό φανερώση ο Ίδιος) Παμφώς (σου ενεκρίθησαν διάφορα Παίγνια, άλλα δια να δημοσιευθί κάποιον, πρέπει να κληρωθί συγχαρητήρια δια τās τόσον τιμητικάς διακρίσεις των αδελφών σου εις τό Ώδειον) Δρόσον τής Ηρώας (όχι δά! οι Έβδο. Διαγωνισμοί δέν έχουν καμμίαν απολύτως σχέσιν με τον Διαγωνισμόν των Λύσεων Πνευματικών Ασκήσεων) Νικόλαον Γ. Ηλ. (χωρίς διαλέκτον, αι λύσεις των Έβδο. Διαγωνισμών δέν λαμβάνονται ύπ' όφει) Ατικήν Άδων (ή όποια θα στείλη Μικρά Μυστικά εις τούς προτειναντας, μετά τās εξετάσεις της) Όραϊον Πήλον (ή επιστολή σου έλήφθη μετά την έκτύπωσιν του φύλλου) κ' έγω δέν άμφιβάλλω ότι Ι. προδιόσθησής με καλόν βαθμόν.) Αικατ. Ι. Ζερ. (εστειλα) Έπιτάφωτον Πλειάδα (εστει και μετά την επιστροφήν) Φυλί (εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) Ναυτικά του Άβέρρου (περαστικά ετόν μπαμπά;) Όάλλον Ρόδον (εις κάθε τετράδιον πρέπει να εγκλείης γραμματόσημον των 5 mill. και όχι των 2.) Όνειροπόλον Μεγαλης Έλλάδος (περιμένω) Παπαγάλον του Τόσου (εστειλα) Μυστικόν, Ίδεολάτην, κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 14ην Ιουνίου, άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται: έξ Αθηνών και Περιοδών μέχρι της 5' Ιουνίου εν των Έπαρχιών μέχρι της 12' Ιουλίου εν του Έξωτερικού μέχρι της 30' Ιουλίου.

278. Δεξιγράφος

Δύο ζώα άν ένωσης, Άμοιόδη θα φανερώσης. Έστειλή υπό της Άμαρυλλίδος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :
 Έτησια δρ. 8,—
 Έξαμηνος 4,50
 Τριμηνος 2,50

Εξωτερικού :
 Έτησια φρ. 10,—
 Έξαμηνος 5,50
 Τριμηνος 3,—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΚΑΘΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ. Λ. 15
Φύλλα προηγουμένον έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εδριπέδου άρ. 38, παρά τώ Βασιλάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 25 Ιουνίου 1911

Έτος 33ον. — Αριθ. 30

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

[Ίνδικόν παραμύθι]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πώς ο Ραγιάς Νάλας βρήκε μιὰ καλή νύφη.

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ζῶσε στὰς Ἰνδίας ἓνας μεγάλος Ραγιάς, δηλαδή Βασιλῆας, ποῦ τὸν ἔλεγε Νάλα. Ὁ Νάλας ἦταν ὁ ὑψαιότερος ἄνθρωπος τοῦ τόπου του καὶ — πρᾶγμα πῶς χρεῖμα, — ἦταν καὶ πολὺ καλὸς. Δίκατος, εὐσπλαχνικὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀν καὶ νέος ἀκόμη, κυβερνοῦσε μὲ μεγάλη φρόνησι τὸ βασιλεῖό του.

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποῦ ὁ Ραγιάς Νάλας περπατοῦσε στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ, εἶδε, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν

δένδρων, ἓνα κοπάδι κύκνους μὲ χρυσὰ φτερά, ποῦ ἐπετοῦσαν μὲ κρότο. Οἱ κύκνοι ἐκάθισαν στὸ χορτάρι, ὁ δὲ Νάλας, ποῦ ἦταν δυνατὸς κ' ἐπιτήδειος στὰ χέρια, ἀπαξεν ἓνα ἀπὸ τὸ λαίμυρ καὶ τὸν ἐκράτησε καλά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐφυγαν τρομαγμένοι.

— Μεγάλε μου Ραγιά, ἀφισέ με λευθερο, ἀγ, σε παρακαλῶ πολὺ, ἐφώναξεν ὁ κύκνος, κ' ἐγὼς στὸ γυρισμὸ θὰ σοῦ κάμω μιὰ πολὺ μεγάλη χάρι.

Ὁ Νάλας δὲν ἀπόρησε καθόλου ποῦ ἄκουσε τὸν κύκνο νὰ μιλᾷ, γιὰτὶ αὐτὸς ἐννοοῦσε τὴν γλῶσσα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων.

— Καὶ τί χάρι θὰ μοῦ κάμης, φίλε κύκνε; τὸν ρώτησε.

Ὁ κύκνος ἀποκρίθηκε.
— Ἐρεῖς, Ραγιά μου, πὼς ἢ ποῦ εὐμορφὴ κόρη ἔβλεπον τῶν Ἰνδιῶν εἶνε ἡ βασιλοπούλα Ράμα, ἡ μακροκόρη τοῦ Ραγιά τῆς Κουντίνας. Πολλοὶ μεγάλοι βασιληάδες τὴν ἐγύρεψαν γιὰ γυναῖκα, μὰ ἐκείνη δὲν καταδέχθηκε κανένα. Δοῖπόν, ἀν τῶρα μάφισης ἐλευθερο, θὰ πετάξω ἴσα στὴ βασιλοπούλα Ράμα καὶ θὰ τῆς πῶ τόσα καλά γιὰ σέ, ποῦ θὰ τὴν κάμω νὰ σέ θελήσῃ.

Ὁ Νάλας, ποῦ εἶχεν ἀκουστὰ τὴν ὠραία βασιλοπούλα, κατενθουσιάσθηκε μὲ τὰ λόγια τοῦ κύκνου.
— Πῆγαινε, τοῦ εἶπε, καὶ γύρισέ πίσω νὰ μοῦ πῆς τί θὰ σοῦ πῆ ἡ εὐμορφὴ Ράμα.

Ὁ κύκνος ἀνοῖξε τὰ χρυσὰ φτερά του κ' ὑψώθηκε στὸ γαλάζιον οὐρανό. Ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ ἱσκιερὰ δάση, ἀπὸ μεγάλα ποτάμια, ἀπὸ πράσινα λειβάδια ἀνάμεσ' ἀπὸ βουνά, μέσα σὲ βροχὴ καὶ σὲ ἥλιο· ἀφισέ πίσω του

«Μπροστὰ ἐτ'ὑψαιότερο πλάσμα ποῦ εἶδε ποτέ...» (Σελ. 238, στ. β')

«Τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ λαίμυρ καὶ τὸν ἐκράτησε καλά...» (Σελ. 237, στ. β')

χῶρες καὶ χωριά καὶ τελοσπάντων ἐφθασε στὴ μεγάλη πόλι Κουντίνια. Ἐκεῖ, μὲ δυνατὸ κρότο φτερῶν, κατέβηκε στὸ βασιλικὸ περιβόλι, ὅπου ἔκανε τὸν περιπατὸ τῆς ἡ βασιλοπούλα Ράμα μὲ τὴν ἀκολουθία τῆς.

Ἄμα εἶδαν τὸ χρυσόφτερο πουλι, τὰ κορίτσια ὠρμησαν νὰ τὸ πιάσουν. Ὁ κύκνος ὁμως κατάφερε νὰ ποτραβῆξῃ τὴ βασιλοπούλα Ράμα παράμερα, μακριὰ ἀπὸ τὴς συντροφισσές τῆς. Τότε γύρισε κ' ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ τὸ Νάλα. Καὶ τῆς εἶπε τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἐμμορφία του, τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν κλωσύνῃ του, ὥστε ἡ Ράμα αἰσθάνθηκε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Θὰ τὸν ἰδῆς, τῆς εἶπεν ὁ κύκνος. Ἄκουσε μόνο τί θὰ σοῦ πῶ τῶρα, βασιλοπούλα μου Ράμα. Πολλὰ βασιλόπουλα καὶ βασιληάδες σὲ γυρεοῦν γυναῖκα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσομεν Μ. Μυστικά διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως». — Κορυφαῖος τῆς Τριᾶς καὶ Λόγος Βύρων. (1Α', 91)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

(Μέγας Φιλελεύθερος Συνδυασμός)

Σκοπός: ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ἐγγραφή ἀπόρων καὶ ἡ κατὰ τὸ δημοφίλημα ἐλευθερὰ βράδευσις τῶν ὑψαιότερων ψευδωνύμων.

Πρὸς ἐγγραφήν ἀπόρων: Προτείνομεν τὴν ἐρώτησιν: «**Τί ἔστι φίλια**». (Ὅστις δῆποτε θέλει ἄς ἀπαντήσῃ ἐτέλλων καὶ ἐν δεκάλεπτον. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ βραδευθοῦν αἱ καλύτεραι ἀπαντήσεις καὶ τῶ ὑπόλοιπον θὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων. — Ἐγγραφῆτε εἰς τὸ **Κυανὸν κόμμα!** Σύνδρομὴ ἑξάμηνος δρ. 1 μόνον. — Ζητούνται ἀντιπρόσωποι ἐ' δλας τὰς πόλεις. Θὰ ἰδῆτε πρᾶγματα καὶ θαύματα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κόμματος εἶνε: Μτ Ανδρέ C. Arapis, Jannina (Turquie).
Οἱ Ἰδρυταί. (1Α', 92)

ΕΒΑΘΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 21 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 237]

ΑΘΗΝΩΝ: Παμφῶς, Νίκη Μάντζαρη, Φανή Γ. Κασοῦρη, Ν. Προσποτόπουλος, Φαίη Δ. Παπαδήμου, (2ο), Γ. Ν. Καραμήτρος, Κ. Ι. Κωκογιάννης, Δεσποῦλα Τ. Μπότσαρη, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Αἰκατερίνη Ν. Δελαγομάτια, Αθ. Σπ. Δεσφαινήδης, Βηφλεῆμ Χ. Δημητρίου, Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Ἰωάν. Ν. Τούμπας, Λόγος τῆς Πρωσίας, Χ. Ε. Σουλῆς, Ἐθνεῖνα Λοιπαδαρίου, Ἐρυθρὴ Κωνσταντακοπούλου, Ἑλλη Ἐμ. Μήμιτση, Ὀλγα Φέστη, Δανάη Α. Τριανταφυλλίδου, Δ. Μαργαριτακοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἐθνα Σ. Σουλελιᾶς, Ἀναστ. Ν. Σοφιῆτης, Νάκης Ἐμμ. Βενιαμίνης, Φ. Θ. Κοσμάς, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Κούλα Ἡρ. Κατσιμανῆ.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας, Ἐλένη Θ. Ἀλεξανδροπούλου.
ΑΙΔΙΒΕΡΙΟΥ: Γ. Π. Κημιώτης.
ΑΝΑΡΤΙΣΤΑΙΝΗΣ: Ἰουλίττα Θ. Μιχαλακοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Χρηστόπουλος, Α. Κωταράς, Ἐκαμ. Διοβαλίτης.
ΒΟΛΟΥ: Π. Π. Παρασκευάπουλος, Χρ. Κ. Πριάκος.

ΔΗΜΗΤΡΕΙΑΝΗΣ: Ἰ. Μιχ. Δημητριάδου, Τούφαν Π. Καραντινῆς.
ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Γ. Ἡλιόπουλος, Ἰω. Α. Πρωτόπαπας, Σταύρος Κωστόπουλος, Λεων. Ἀντ. Νικολόπουλος, Παντ. Δ. Σταματελάκης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία: Ἄνδρ. Πυλαρινῶ (25, 27).
ΚΥΠΡΙΑΣ: Νικ. Γ. Σούλλας.
ΔΑΚΚΑΔΙΩΝ: Στέλλα Μιχ. Λαδοπούλου. Σπ. Διον. Σακελλαρίου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Παπαφλέσσας, Ἀθ. Θ. Κατωράς, Σπ. Στ. Παπασταύτης, Μιχ. Β. Πάσχος, Ἰωάν. Ἀν. Κασαβέτης.
ΔΕΒΕΤΣΟΒΩΝ: Α. Κασακλήης.
ΚΑΥΣΠΙΟΥ: Μαρία Ἄνδ. Καζακοπούλου, Τάκης Ἄνδ. Καζακός.
ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Γ. Φαρομακίδης.
ΠΥΡΡΟΥ: Διονυσία Κωροῦρη (2ο), Διονυσία Νικολετοπούλου (2ο), Καρ. Γ. Νικολετοπούλου (2ο), Ἐλένη Νικολετοπούλου (2ο), Δημήτρα Χριστοδούλου, Σταματῖνα Μαριάνου, Ἀριστέα Χρυσοπούλου, Παύλα Ρουφοπούλου, Διονυσία Σουλῆ, Δημήτρα Ν. Μιχαλοπούλου, Ἐθνεῖνα Κ. Λάπτα, Χουσόδμος Μακρῆ, Βασιλικὴ Κ. Κατωσούνη, Ζωὴ Καραματάου, Γεωργία Δ. Σουρῆ, Ἀργυρῆ Σιμωνᾶ, Μαρία Π. Βασιλειάδη.
ΣΥΡΟΥ: Ἐλένη Μ. Ἐβρεῖ, Ἀργυρῆ Α. Σκουροῦνη, Κλέσκ. Θ. Πετροκόκκινου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Χρ. Γ. Ἀρβανίτης, Ἐένη Α. Λουζίνα.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Αἰκατερίνη Ζερμυῖνη, Μαρία Ζερμυῖνη, Κωνστ. Ι. Βυτιᾶδης, Ἐργάνη, Ἐλένη Κ. Στρούμη, Σοφία Κοζαδίνου, Νίκος Κοζαδίνος, Ἀσπρος Κόρακας (2ο—27).
ΒΑΡΝΗΣ: Ἡλ. Ν. Ἡλιάδης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Ἀλεξοπούδη.
ΙΕΡΑΒΗΜΙΑΣ: Ν. Γεωργιάδης, Λουκία Θεοδοσίου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσιμῆνη Γ. Τραβέλλα (2ο), Ν. Δ. Λατορίδης (2ο), Γ. Χρηστίδης (2ο).
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαίδου, Ἀμφ. Σβῆτος.
ΔΑΜΠΟΥΡ: Ἀρίστοτ. Α. Ζάπτας (2ο).
ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΡΑ: Γ. Χαρομουντάνης, Ἀναγεννήτης τοῦ Ἐθνοῦς (2ο), Βασιλίσσα τῆς Κύπρου (2ο).
ΣΜΥΡΝΗΣ: Γ. Μ. Λουβαράδος (2ο), Μαριάνθη Σ. Καρυφύλλη, Α. Κ. Μανωλάτος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν ἐβραβεύσαν δόθῃν τὴν λύσιν τὰ δυνάμια ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκηρύχθησαν οἱ ἐξῆς τοῖς: Μ. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ὁδὸς Ἀλμαρανοσοῦ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΙΑΝΘ Σ. ΚΑΡΥΦΥΛΛΗ ἐν Σμύρῃ, καὶ ἘΛΕΝΗ Θ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀργινίω. Καὶ δὲ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἑξήμισι, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,90 διὰ τὸν προσηχὲ Διαγωνισμόν.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνεῦ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οἱ δὲ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀνεῦ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ἰσοδυναμικόν. 10 παρά ἰσοδυναμεί με 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά.)

279. Συλλαβογράφος
Τέσσαρα παίρνω γράμματα,
Τὰ βάλω ἐπὶ γραμμῇ
Καὶ βλέπω, ὡ τὸ θαύματος!
Μιά πόλι γάλλικη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Ἑρασιδωνῆς

280. Μεταγραμματισμός

Ὅποιος ἀντὶ μιᾶς νήσου
Καρπὸν θέλει νὰ ἰδῇ,
Ἄς βγάλῃ ἓνα σῖγμα
Κι' ἄς βάλῃ ἓνα γι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σβυστό μας Κανδήλι

281. Δίνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸν μου πάγκοιτος τροφή,
Πόλις τὸ θηλυκὸν μου ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραϊκοῦ Χάνου

282. Πυγμαῖς

Οἱ σταυροὶ στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* * * * * = Ἀριθμητικόν.
* * * * * = Εἶδος γάματος.
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητροῦς Σπογγῆς

283—285. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. — Ἀρρῆτον — λέγε.
2. — Μανθάνω — κάμνε.
3. — Ἀρετῆ — ἀδικίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑραίου Πηλίου

286. Δογολογίον

Ποῖός, παιδί μου, σὶ ἐρωτᾷ ἂν τρώγης;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἀδρας

287. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικόν:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3, Θεὰ τῆς θαλάσσης, 4, Νομοθέτης, 5, Μέγας Ἀθηναῖος, 6, Πόλις τῆς Γαλλίας, 7, Μοῦσα, 8, Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλιεύου Π. Ἰωαννίδου.

288. Γρίφος

M: νο ΚΚ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰδηψίου.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ ;

Πὼς ἀλλέως, παρὰ ἐάν φροντίσετε νὰ προμηθευθῆτε ὅσω τὸ δυνατόν περισσοτέρους

ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

τῶν ὁποίων λεπτομερῆς Τιμοκατάλογος, τῆς μὲν «Βιβλιοθήκης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 24^{ον} φύλλον, σελίς 195, τῆς δὲ «Διαπλάσεως» εἰς τὸ 25^{ον} φύλλον σελ. 204, στέλλεται δὲ καὶ ἰδιαιτέρως τυπωμένος πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΙΑ ἄλλα ἀναγνώσματα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς τόμους, εἶνε τόσον ὠραία, τερπνὰ καὶ ἐπαγωγὰ, ὥστε εἰς μάτην θὰ ζητήσετε καλλιτέραν πνευματικὴν ἐνσασχόλησιν καὶ διασκέδασιν **ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ.**